

σύγχρονη ανάγνωση
του μύθου



Ερυσίχθων

που επέβαλαν οι άνθρωποι στο τοπίο διαμέσου αυτού του πολιτισμού».

Οικολογικό μήνυμα με αναφορά στην επιλεκτική υλοτομία και την οικονομική εκμετάλλευση των δασών, εκπέμπει και το έργο του **Μιχάλη Μανουσάκη**. Αντίστοιχη αναφορά σε καταστροφή οικοσυστημάτων γίνεται και με την εγκατάσταση του **Χάρη Κοντοσφύρη**, *Η σφαγή των λύκων*. Η ένταση μεταξύ του ανθρώπου και της φύσης και η προσπάθεια κυριαρχίας επί του φυσικού περιβάλλοντος, η μανία εξημέρωσης της φυσικής αγριότητας, αντικατοπτρίζονται σε δραστηριότητες όπως το κυνήγι άγριων ζώων, ενώ παράλληλα στα παραμύθια ο λύκος απεικονίζεται παραδοσιακά ως κακός, διαμορφώνοντας τη συνείδηση της ανοίκειας απόστασης μεταξύ του ανθρώπινου και του φυσικού.

Το θέμα της φθοράς της φύσης θίγεται από τα «ζωντανά έργα» του **Γιώργου Τσακίρη** τις *Νεκρές φύσεις σε εξέλιξη* για τις οποίες ο καλλιτέχνης σημειώνει: «[...] με σκοπό να αποδώσω εικαστικά βιολογικές λειτουργίες, με έργα-κατασκευές, σχοινοβατώ, στη μεταμοντέρνα εποχή, μεταξύ δύο τόσο διαφορετικών πεδίων: της Τέχνης και της Βιολογίας. Κεντρικοί άξονες είναι οι οργανικές και βιολογικές λειτουργίες, οι οποίες από μόνες τους περιλαμβάνουν μια τόση αυτάρκεια διαδικασίας και ζωής σε σχέση προς το ανθρώπινο βλέμμα. Η ίδια η φύση είναι το αντικείμενο [...]».

Εμπνευσμένη, επίσης, από τη διαρκή φθορά της φύσης, η **Μάγδα Ταμμάμ**, δημιούργησε το έργο *I archive*, ένα διαδραστικό, site specific έργο, που αποτελείται από 15 πλακάκια από ψευδάργυρο, λουστραρισμένα και χαραγμένα με την τεχνική της βελονογραφίας. Η ίδια σημειώνει: «[...] Η επιφάνεια του έργου μετατρέπεται έτσι σε ένα συλλέκτη αποτυπωμάτων, στην οποία εγγράφεται η αλλαγή, η παρέμβαση, η καταστροφή – μία μεταφορά της σχέσης μας με το περιβάλλον... Πρόκειται για ένα τεκμήριο ενός ανοικτού αρχείου της διαρκούς, τυχαίας και ανεξέλεγκτης σχέσης μας με ό,τι μας περιβάλλει [...]». Τη φθορά της φύσης προδίδει και η κατασκευή της **Πάκου Βλασσοπούλου**, όπου, σε μια ειρωνική μίμηση, το πιο ζωογόνο στοιχείο του δέντρου, η ρίζα, μετατρέπεται σε μια ράθυμη ανθρώπινη φιγούρα. Η γλυπτή σύνθεση του **Θανάση Μπερούτσου**, εμπνευσμένη από την αρχαία αγγειογραφία του μύθου του Ερυσίχθονα, παρουσιάζει τον αρχαίο καταστροφέα ολόσωμο, ολόγλυφο, φιλόμυσο με την καταστροφική του τάση αποτυπωμένη στο λαούτο του. Την ασυδοσία και γενικότερα την αδηφαγία σχολιάζει μ' έναν εύσχημο και παραστατικό τρόπο στο έργο του ο **Νίκος Μόσχος**.

Η αδηφαγία δεν αφορά μόνο το διατροφικό μέρος, είναι κυρίως μια στάση ζωής, ένα γενικότερο φαινόμενο του ψυχικού ακόρεστου, που όλο και περισσότερο κατακτά τον άνθρωπο. Η υπερκατανάλωση αγαθών αποτελεί ακόμη μια βασική αιτία υποβάθμισης του περιβάλλοντος. Είναι η «αδηφαγία», όπως προφητικά την περιέγραψε ο Πολωνός διανοούμενος Stanislaw Witkiewigz την δεκαετία του '20, και αναφέρεται σε έννοιες όπως: *Η μύηση, η ηδονή, η ματαιότητα./ Η λαγνεία, η μανία, η απόγνωση./ Η ύπαρξη, η ελευθερία, η ουτοπία./ Η διάνοια, η υπέρβαση, η παράνοια./ Η αρχή και το τέλος της αυτα-*

πάτης. Αυτό ακριβώς το θέμα, με τις προεκτάσεις του, αποτυπώνεται στο έργο της **Βένιας Μπεχράκη** *Supermarket*. Η καλλιτέχνης τολμά, μέσα από την προκλητική σύνθεση του έργου της, να δείξει μια ανυποψίαστη γυναίκα-θύμα, που έχει εγκατασταθεί αναπαυτικά στην κοιλιόδουλη πηγή και έχει αφεθεί στο μοιραίο πάθος της. Το ίδιο θέμα επεξεργάζεται, με υπερρεαλιστικό οίστρο, στο ζωγραφικό έργο της η **Μαρίνα Σιούτη**, ενώ ο αυτοδίδακτος **Χρήστος Τσίτζος**, ζωντανά και με ένταση, συνοψίζει με παραστατικό τρόπο την ανεξέλεγκτη σύγχρονη κατάσταση.

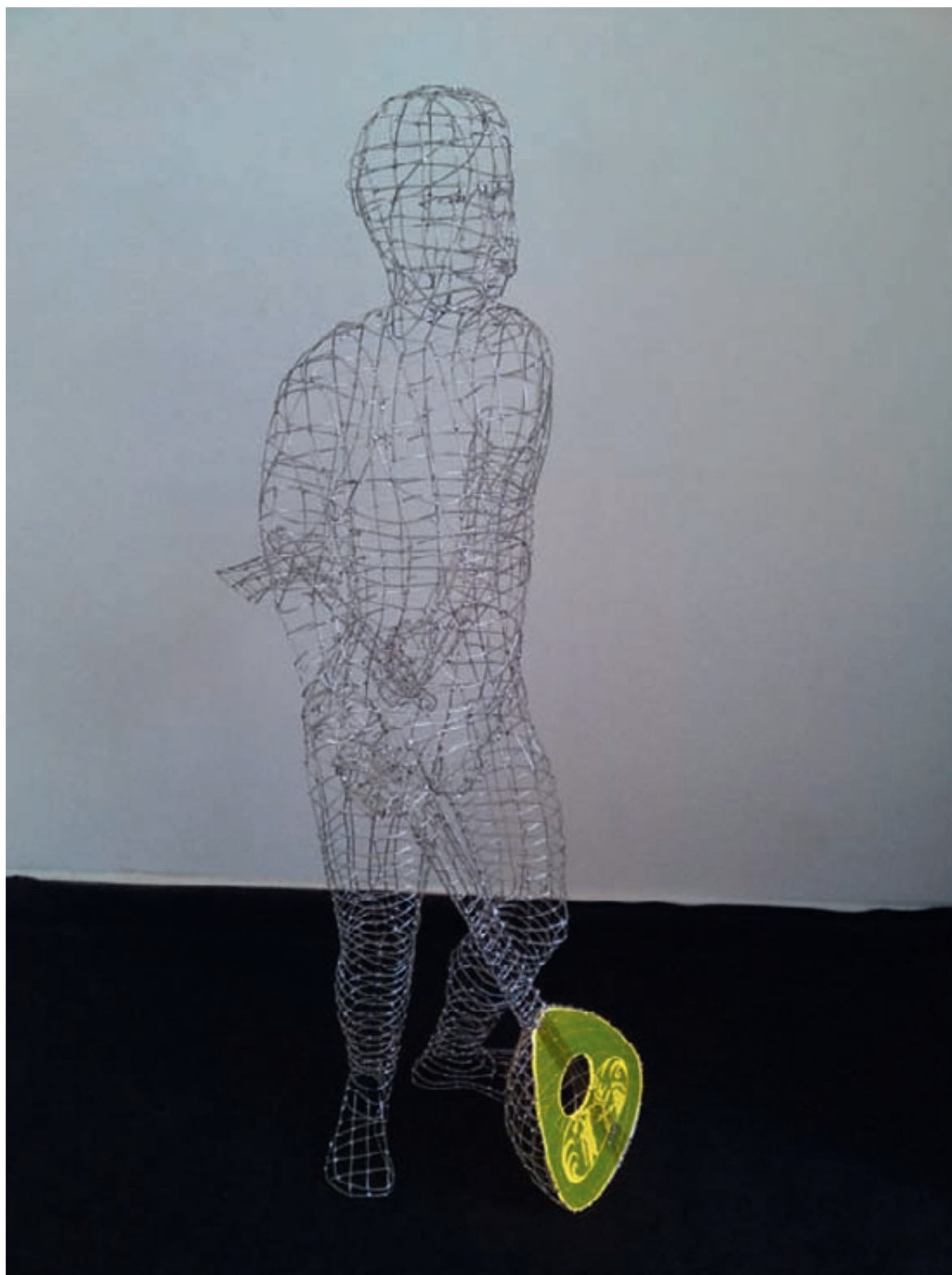
III. Ποινή, αυτοκαταστροφή

Η τρίτη ενότητα περιλαμβάνει έργα που συνοψίζουν την έννοια και τις προεκτάσεις της καταστροφικής αναμέτρησης. Η αμεριμνησία και η απάθεια για την φθορά του φυσικού στοιχείου ισοδυναμεί με αυτοκαταστροφή και θέτει το υπαρξιακό ερώτημα της βιολογικής αλλά και κοινωνικής επιβίωσης του ανθρώπου. Σαφείς οι κοινωνικές αναφορές των περισσότερων έργων της συγκεκριμένης ενότητας θίγουν ζητήματα συλλογικής ευθύνης και κοινής προσπάθειας αντιμετώπισης του οικολογικού προβλήματος τόσο στην πλανητική μακροκλίμακα όσο και στη μικροκλίμακα της ζωής στη σύγχρονη μητρόπολη.

Η **Έλενα Ακύλα** αναφέρεται στην καταστροφή του πάρκου επί των οδών Κύπρου και Πατησίων, σε μια πολύ επιβαρυνμένη κεντρική περιοχή της Αθήνας, σημειώνοντας με κόκκινη κλωστή την ανθρώπινη σχέση μέσα σε ένα αχανές άνυδρο τσιμεντένιο τοπίο. Με επίκεντρο, επίσης, την τοπιογραφία της μητρόπολης, ο **Χρήστος Χαρίσης** αναπαριστά με ρεαλισμό, αλλά και λυρισμό στη ζωγραφική επιφάνεια, τη σκληρή πραγματικότητα του κόσμου των ναρκωτικών.

Στην καταστροφική λαίλαπα της φωτιάς είναι αφιερωμένο ένα μεγάλο μέρος της έκθεσης. Το θέμα συνδέεται στενά με τον Ερυσίχθονα, που είχε και το επώνυμο Αίθων (αυτός που απανθρακώνει), επειδή κι αυτός κατέστρεφε στο διάβα του τα πάντα, όπως και η φωτιά. Η **Κωνσταντίνα Κατρακάζου** αποτυπώνει τη στιγμή της φρίκης της πύρινης καταστροφής μέσα σε τεράστιους οφθαλμούς. Το μέγεθος της απώλειας γιγαντιώνεται από το υπερφυσικό μέγεθος της κόρης του ματιού, που επιθετικά επαναλαμβάνεται πολλαπλασιάζοντας την οδύνη. Την απειλητική καταστροφή και την άνιση αναμέτρηση της φωτιάς με τον άνθρωπο συλλαμβάνουν οι φωτογραφίες του **Βελισάριου Βουτσά**. Ο **Πέτρος Βρέλλης** χρησιμοποιεί επιδέξια τη σύγχρονη τεχνολογία και δημιουργεί ένα εντυπωσιακό διαδραστικό βίντεο. Ένα τρυφερό τοπίο παιδικής ζωγραφικής μετατρέπεται σε παρανάλωμα πυρός και ο θεατής πρωταγωνιστεί στην καταστροφή, περνώντας από το στάδιο της αθωότητας στην οδύνη της απώλειας. Χαρασματικά αφαιρετικό είναι και το βίντεο του **Μάνου Κάτσαρη** με την προσήλωση στη χειρονομία, το άναμμα του σπέρτου από το ανθρώπινο χέρι. Ο **Απόστολος Ζωλωτάκης**, με φωτογραφία σε αλουμίνιο, έργο με πολλαπλές λήψεις σε διαφάνεια, μας αφηγείται τη δική του σύγχρονη εκδοχή του μύθου του Ερυσίχθονα. Η φύση έχει αφεθεί στη





Θανάσης Μπερούτσος | Ερυσίχθων 2010 | σύρμα, plexiglass | 85 x 32 x 30 εκ.